

PUNT TEGEN PUNT

점 대 점

POINT AGAINST POINT

박제성
JE BAAK

[1]

- 공
- Gong
- Gong
2008. Video.

[2]

- 더 스트럭처 #1
De Structuur van #1
The Structure of #1
- 더 스트럭처 #2
De Structuur van #2
The Structure of #2
- 더 스트럭처 #3
De Structuur van #3
The Structure of #3
- 더 스트럭처 #4
De Structuur van #4
The Structure of #4
2010. Video.

임고은
GO EUN IM

[3]

- MOV(I)E
- MOV(I)E
- MOV(I)E
2009. Video installation.

[4]

- 5월 어느날, 5일
- 5 Dagen in mei
- 5 Days in May
2009. Video installation.

[5]

- 흔들리는 대칭,
CH(UR)CH
- Verlamde Symmetrie,
CH(UR)CH
- Crippled Symmetry,
CH(UR)CH
2010. Video.

진시우
SHIU JIN

[6]

- 표현기법 2 – 한낮의 새벽달
- Representatie
Technieken 2 – Ochtend
Maan van Middag
- Representation
Techniques 2 – Morning
Moon of Midday
2010. Video, installation.

[7]

- 내가 숨겨준 어느 정치적 도망자와의 인터뷰
- Een interview met de politieke voortvluchtige die ik verborgen hield
- An interview with the political fugitive who I concealed
2010. Video.

오경민
MIN OH

[8]

- 원숭이 엉덩이는 빨개
- Aap zijn Kont is Rood
- Monkey's Butt is Red
2007. Video.

[9]

- 결투자들
- Tweevechters
- Duelers
2007. Video.

[10]

- 숫자들
- Cijfers
- Numbers
2009. Video.

[11]

- 어머니
- Moeder
- Mother
2010. Video.

박제성
임고은
진시우
오경민

● Arti et Amicitiae
Rokin 112
1012 LB Amsterdam
www.arti.nl

●● 29/1 – 6/3/2011
갤러리 오픈
12:00 – 18:00,
월요일 휴관

●●● 오프닝:
금요일 28/1/2011
20:00 – 22:00

[점 대 점]은 두 개 이상의
상이한 차원이 교차하고
있는 작품을 소개하는 그룹
전시이다. 각각의 작품을
구성하고 있는 각기 다른
차원들은, 서로 충돌함과
동시에 예측을 벗어난
매력적인 방법으로 교차되고
연관된다.

전시 [점 대 점]은 음악
작곡 기법 [대위법]에서
그 아이디어를 착안하였다.
[대위법]은 두 개 이상의
독립적인 음악적 선들을
조화롭게 배치하는 작곡
기술로, 두 가지 측면의
구조적인 특징을 보인다.
먼저 수평적인 독립성이다.
곡을 구성하는 두 개 이상의
선율들은 각자의 방향과
형태를 가진다. 다음은
수직적인 연관성이다. 각각의
독립적인 선율들이 연주되어
함께 만들어내는 소리는
조화를 이룬다.

이와 같은 맥락으로, [점 대
점] 에서 소개되는 작품들
모두 두 가지 구조적 특징을
보여준다. 상이한 주제,
상이한 성질, 상이한 분위기,
상이한 시간 등을 포함하는
다른 차원들 간의 수평적
독립성, 그리고 그들간의
통합과 조화 등에 관여하는
수직적 관계가 그것이다.

전시에서 소개되는 모든
작품들은, 서로 다른 종류의
힘들이 서로 대치하면서도
신비롭고 아름답게 융화되고
있는 모습을 보여줄 것이다.

전시에 참여하는 모든
작가들은 북유럽에서
활동하고 있는 한국인으로
구성되었다.

큐레이터:
오경민

소개글:
김승민

디자인:
Tomas Celizna & 오경민

서체:
Fugue, Radim Pesko
디자인

인쇄:
Drukkerij Raddraaier,
Amsterdam

출판사:
fnt press, 서울
ISBN 978-89-964148-3-4
© 2011 글쓰기와 작가

감사한 분들:
Sjoerd Appleman, Marjo
Boeijen, Ed Boersema,
길우경, Minne de Groot,
Dan Harding, Sandra
Kassenaar, Gerard
Kogelman, Arjen Lancel,
이재민, Frank van der
Stok, Mirjam Taverdin.

이 전시는 지식경제부와
한국디자인진흥원이 지원하는
디자인리더 육성사업의
결과물이다.

JE BAAK
GO EUN IM
SHIU JIN
MIN OH

● Arti et Amicitiae
Rokin 112
1012 LB Amsterdam
www.arti.nl

●● 29/1 – 6/3/2011
dagelijks geopend van
12.00 – 18.00 uur,
maandags gesloten

●●● Opening:
vrijdag 28/1/2011
20.00 – 22.00 uur

In de groepstentoonstel-
ling PUNT TEGEN
PUNT zijn werken bij
elkaar gebracht die be-
staan uit tegenstellingen.
Door ideeën en vormen
die elkaar tegenspreken,
ontstaat er een onver-
wachte en fascinerende
gelaagdheid.

De titel PUNT TEGEN
PUNT refereert naar
het muzikale begrip
Contrapunt, een tech-
niek waarbij twee of
meer individuele melo-
dieën – wanneer gelijk-
tijdig gespeeld – een
harmonieus en intrige-
rend geheel vormen.
Het bestaat uit twee te-
gengestelde dimensies
die elkaar aanvullen:
horizontaal, de vorm en
richting van de muzikale
lijnen; en verticaal, de
synthese van gelijktijdig
gespeeld geluid.

Op een zelfde manier
is ook elk werk in deze
tentoonstelling samen-
gesteld uit twee compo-
nenten: het horizontale
(onderwerp, karakter,
sfeer, tijd en geest) en
het verticale (synthese,
harmonie, relatie).

Je zou kunnen zeggen
dat alle tentoongestelde
kunstwerken zijn gecon-
strueerd uit contraste-
rende componenten die
samensmelten in iets
magisch.

Alle deelnemende
kunstenaars zijn van
Koreaanse afkomst en
wonen en werken in
Noord-Europa.

Tentoonstelling
samengesteld door:
Min Oh

Introductie tekst:
Stephanie Seungmin Kim

Ontwerp:
Tomas Celizna & Min Oh

Lettertype:
Fugue door Radim Pesko

Gedrukt door:
Drukkerij Raddraaier,
Amsterdam

Uitgegeven door:
fnt press, Seoul
ISBN 978-89-964148-3-4
© 2011 de auteurs en
de kunstenaars

Met dank aan:
Sjoerd Appleman, Marjo
Boeijen, Ed Boersema,
Woogyung Geel, Minne
de Groot, Dan Harding,
Sandra Kassenaar,
Gerard Kogelman, Arjen
Lancel, Jaemin Lee,
Frank van der Stok en
Mirjam Taverdin.

Deze tentoonstelling
is het resultaat van
het Next Generation
Design Leader Program,
gefinancierd door het
Koreaanse ministerie
van Wetenschap en
Financiën, Republiek
Korea en ondersteund
door het Korea Institute
of Design Promotion.

Published by:
fnt press, Seoul
ISBN 978-89-964148-3-4
© 2011 the authors and
the artists
Thanks to:
Sjoerd Appleman, Marjo
Boeijen, Ed Boersema,
Woogyung Geel, Minne
de Groot, Dan Harding,
Sandra Kassenaar,
Gerard Kogelman, Arjen
Lancel, Jaemin Lee,
Frank van der Stok and
Mirjam Taverdin.
This exhibition is a result
of the Next Generation
Design Leader Program
funded by the Korean
Ministry of Knowledge
and Economy, Republic
of Korea and run by the
Korea Institute of Design
Promotion.
Printed by:
Drukkerij Raddraaier,
Amsterdam

In a loosely connected
way all artworks were
constructed so that their
opposing forces merge
into a magic and sublime
expression.
All participating artists
are Korean, living and
working in Northern
Europe.
Exhibition curated by:
Min Oh
Introductory text:
Stephanie Seungmin Kim
Design:
Tomas Celizna & Min Oh
Typeface:
Fugue by Radim Pesko
Printed by:
Drukkerij Raddraaier,
Amsterdam

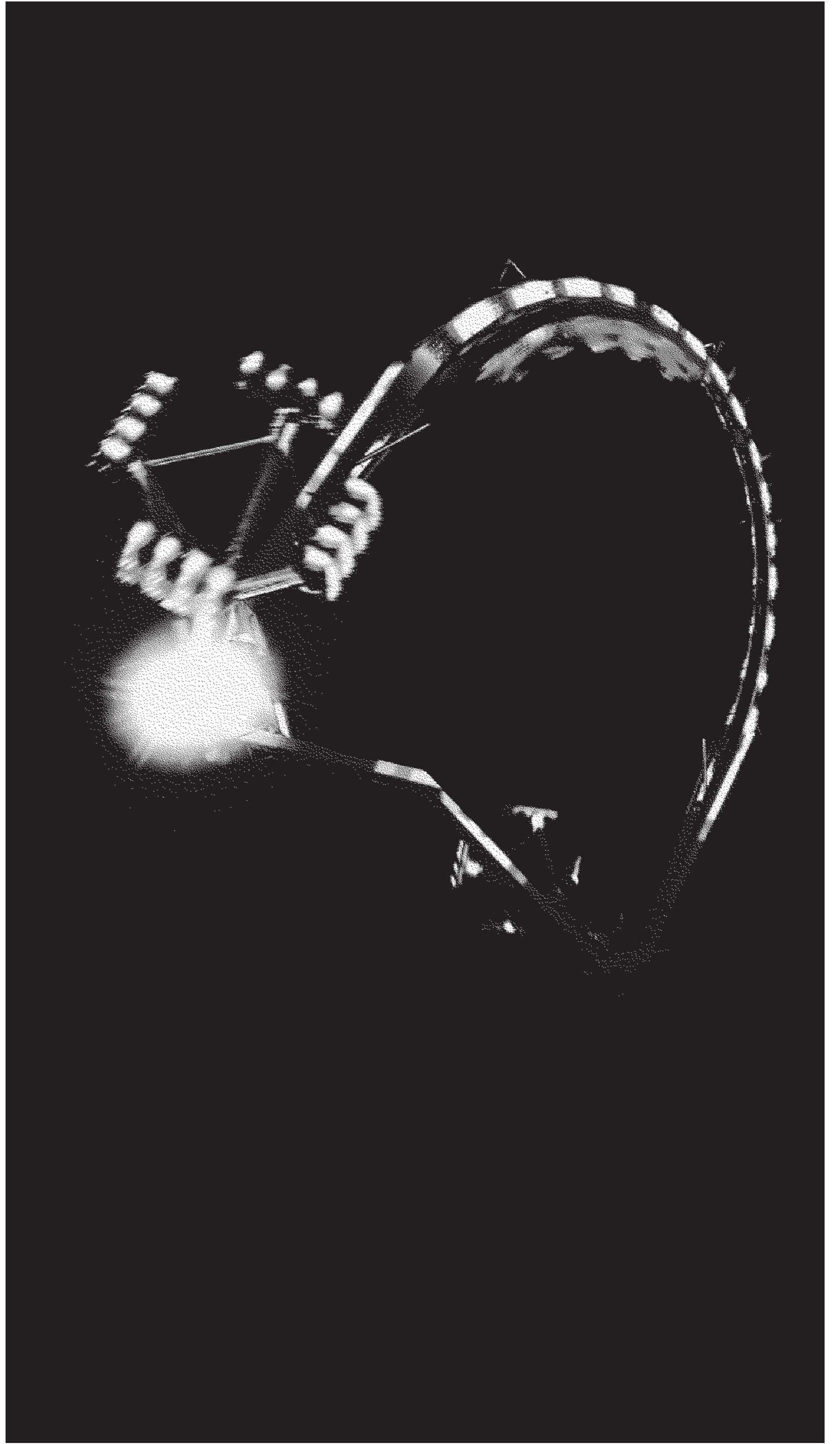
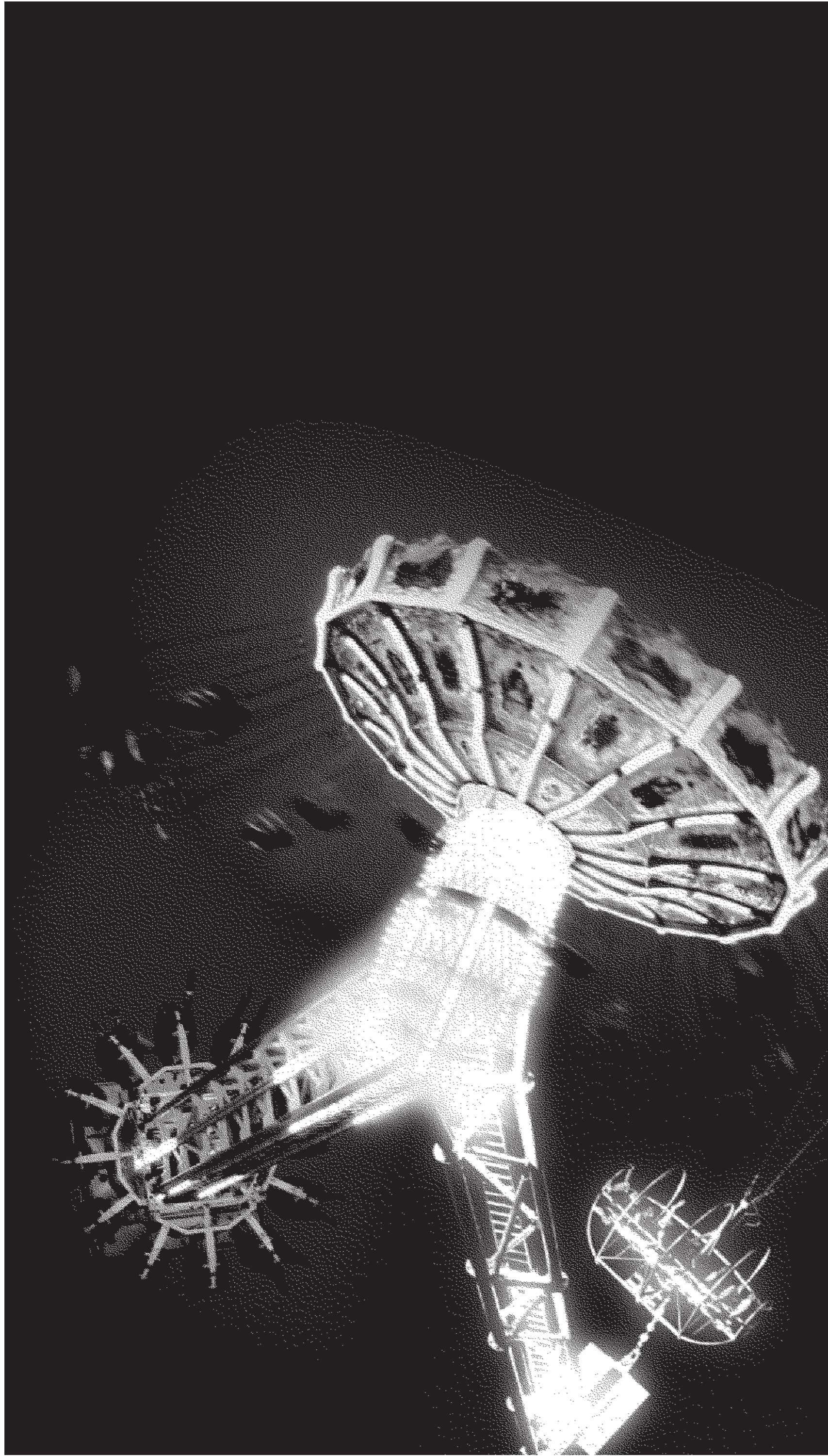
The title POINT
AGAINST POINT refers
to the idea of counter-
point, describing a tech-
nique of playing two or
more independent musi-
cal lines that harmonize
in an intriguing way when
played simultaneously.
It involves two oppos-
ing but complementary
dimensions: horizontal,
which stands for the
shape and direction of
each musical line; and
vertical, which concerns
the synthesis of sounds
played simultaneously.
Similarly, each project
includes artistic pro-
jects composed of two
or more opposing lay-
ers. Even though ideas,
forms and media in the
layers are sometimes
contradictory, they can
also correlate with each
other in a fascinating
and unexpected way.

JE BAAK
GO EUN IM
SHIU JIN
MIN OH
● Arti et Amicitiae
Rokin 112
1012 LB Amsterdam
www.arti.nl
●● 29/1 – 6/3/2011
daily from 12:00 – 18:00,
except Monday
●●● Opening:
Friday 28/1/2011
20:00 – 22:00
POINT AGAINST POINT
is a group exhibition that
includes artistic pro-
jects composed of two
or more opposing lay-
ers. Even though ideas,
forms and media in the
layers are sometimes
contradictory, they can
also correlate with each
other in a fascinating
and unexpected way.

Just as Oh distantly references the presence of an artist, Shiu Jin concocts the personal and peripheral surroundings, prompting viewers to discern the two different layers of the story. The artist pins his social commentary on document-styled objects. A stone, a desk, a balloon are all metaphors of the re-representation of the world that the artist experienced. They dig out meanings representation permeated within social networks, and expressed it visually.

In his work *Representation Techniques 2 – Morning Moon of Mid-day*, Jin is inspired to work with a less familiar environment. The subject of the work becomes an unknown space that has been surrounding him; the unnecessary details of his life become a necessary part of the work. Thus the art work contains a pre-edited world where reality is mixed with fantasy. Morning Moon of Mid-day seems to contain a narrative yet it is an edited world. This parallelis the artist's identity to get away from strains and objectives. His efforts are also evident in another work of his *An Interview with the Political Fugitive who I conceal*. The fugitive is a mirror of himself, and many others whose political views evolve.

Gooun In's work seems to point to a reference of McLuhan's work entitled *Understanding Media*. In this book, there is a reference to a medieval belief that each stage of the flower is in fact separated stages that look like a continuation. Im goes back to the image change rate and writes, “In 1895, the history of a film began along with the arrival of the train. As a running train presented us with the unprecedented images, the film generated the still images to move. In *MOV(II)E*, I experimented with the clashes between the movements of trains in the past and the present to investigate the possibility of the expansion of our visual perception.”

In order to enjoy the artists' works, one has to appreciate how artists with identical cultural-roots share certain sensibilities.

Korea has seen rapid political, economic, cultural and demographic changes in recent decades, all which created derivative sensitivities and complexities. No other medium like Video Art would represent this as effectively today.

Young Korean artists use Video Art quite extensively. There are several reasons for this. One of the very leading founders of Video Art scene, Nam June Paik, is Korean. His native country also boasts global leadership in the ever-evolutionary tech universe. The conflix of a tumultuous modern history and fast-paced modern-day life in Korea coupled with a hereditary natural gift for story-telling lays a perfect landscape for local artists to creatively express themselves. Video Art not only allows manipulation but confronts its dazzled viewers to participate in the blend of perspectives, identity, instantaneouness and anarchy.

Stephanie Seungmin Kim (Curator, Korean Cultural Centre UK)

Min Oh's another work, Duelers, shows two men in conflict juxtaposed through fragmented flow. When the faces alternate to accentuate the heightened tension, one person is being ripped off by a sudden appearance of a hand of an artist, the other person, laughing unnaturally, gets once again nailed by the hand of the artist.

Her work starts and ends with deliberately mislaid images of the relay song Monkey's Butt is Red. The logical sequences are maintained but the distortion of the originally playful storyline trans-mutes into radically ascending violence. However, the eeriness is heightened by the tranquil voice of the narrator. Once the work is played on a loop, a powerful hypnotizing effect encloses the individual.

Min Oh's another work, *Duelers*, shows two men in conflict juxtaposed through fragmented flow. When the faces alternate to accentuate the heightened tension, one person is being ripped off by a sudden appearance of a hand of an artist, the other person, laughing unnaturally, gets once again nailed by the hand of the artist.

Min Oh highlights such nearly paralytic inattention pre-nurtured through blindly unilateral education regimes or enforced dog-mas. She skillfully exposes such doctrinal codes through her child-playsong-adapted piece, the *Monkey's Butt is Red*. It also shows a contrasting set of connections that is yet quite dissimilar to Je Baak's work.

Children, as evidenced by the aforementioned work, have an attentive perspective that filters out the unusual. Crown-ups, however, have the ability to subconsciously override gaps, often rolled over with predetermined interpretations. The result can be a paradoxical state where one sees but cannot observe, or hear but doesn't listen.

2009년 그룹 전시에 처음 선 보인 박제성의 [공] 작품을 관람하는 관객들을 관찰한 기회가 있었다. 첫눈에 보면 유명한 두 국가 팀의 축구 경기처럼 보여지기에 지나가는 행인들은 경기를 보기 위해 발걸음을 멈추는 것이 대다수였다. 자신이 보고 있는 장면이 몇 년 전 경기의 리플레이임을, 게다가 축구공도 없는 경기임을 깨닫지 못하며 화면을 응시하는 것을 여러 번 목격했다. 관객들이 공이 지워져 있음을 한눈에는 쉽사리 파악하지 못하는 이유는 무엇일까? 공을 차서 골대에 넣어야 한다는 분명한 목적이 있는 경기와 공이 없어진 상태의 무의미한 행위를 바라보는 관자는 player보다 더 미묘한 관계가 되고, 이 의도적인 충돌은 자연스러운 하모니로 작품화되었다. 인생의 코믹한 측면을 보여주듯 말이다.

● 이번 전시는 참여 작가 중의 한 명인 오경민의 기획으로 만들어진 것이다. 작가의 기획의도를 처음 들었을 때, 소위 말하는 ‘대위법’적인 표현 방법으로 구성된 작품들의 레이어(내용, 구도, 색채, 흐름 등)가 서로 어떻게 연결되어 있는지를 살폈다. 그리고 각각의 작품들이 갖고 있는 독립적인 레이어는 어떤 것인지를 관찰했다. 여기에 출품된 모든 작품이 ‘무빙 이미지’의 포맷을 갖고 있다는 사실 때문에, 음악의 악보를 보듯이 작품 전체를 관통하는 시간적 요소가 작품 전체의 느낌과 메시지에 어떻게 작용하는지를 보는 방법으로 작품에 접근하고자 했다.

박제성의 싱글채널 비디오 작품은 선불교의 ‘뜻의 부제’에 대한 실험의 연장선에 있는 작품으로, 선불교의 가장 큰 가르침인 ‘비움’을 기호화하여 보여준다. 작품명인 [공]은 한국어말로 축구공과 같은 둥근 물체라는 뜻도 있지만, ‘비움’ 또는 ‘없음’의 뜻도 있다. 작가는 이 작품에서 축구 경기를 중계하는 화면을 캡처하고, 화면 전체의 중심이랄 수 있는 축구공을 한 컷 한 컷 지워나갔다. 공을 지우면서 가장 중요한 뜻을 지우려고 하였고, 그 과정 역시 선불교의 의미 있는 수행의 과정이기도 하다. 굉장히 강도 높은 노동(1초에 24 컷이 존재, 작품 길이를 지우려면 약 6,193개의 장면을 바꿔야 한다) 행위를 함으로써, 마음을 비우는 일은 반복적인 일이라는 사실을 생각하게 한다.

2009년 그룹 전시에 처음 선 보인 박제성의 [공] 작품을 관람하는 관객들을 관찰한 기회가 있었다. 첫눈에 보면 유명한 두 국가 팀의 축구 경기처럼 보여지기에 지나가는 행인들은 경기를 보기 위해 발걸음을 멈추는 것이 대다수였다. 자신이 보고 있는 장면이 몇 년 전 경기의 리플레이임을, 게다가 축구공도 없는 경기임을 깨닫지 못하며 화면을 응시하는 것을 여러 번 목격했다. 관객들이 공이 지워져 있음을 한눈에는 쉽사리 파악하지 못하는 이유는 무엇일까? 공을 차서 골대에 넣어야 한다는 분명한 목적이 있는 경기와 공이 없어진 상태의 무의미한 행위를 바라보는 관자는 player보다 더 미묘한 관계가 되고, 이 의도적인 충돌은 자연스러운 하모니로 작품화되었다. 인생의 코믹한 측면을 보여주듯 말이다.

관객들이 잡지 못한 이 [공]이 없어진 부분을 어린 아이들은 기가 막히게 한 눈에 알아차렸다. 어른들은 가진 지식으로 바탕으로 비어있는 공간을 스스로 채우는 보완(completion)의 능력을 갖고 있다. 이 능력이 사물을 직시할 수 없도록 만드는 역설적 상황을 초래한다. 이러한 상황을 만드는 우리의 교육 환경에 일침을 가한 작품이 바로 오경민의 *Monkey's Butt is Red*이다. 여기에는 박제성의 작품과는 또 다른 대비되는 설정이 있다. 오경민의 *Duelers* 는 영상이 갖고 있는 그 부가 조건들을 다 제거하고 핵심만 남겨두었다. 오히려 한 컷 한 컷이 강조되면서 작가가 프로그램을 짜고 발체하여 주석을 다는 부분 (못이 박히고, 종이가 찢겨지는 부분)은 디자인적으로 승화했다. 그 부분에서는 ‘폭력’에 대한 코멘트가 있다. 표현을 하는 방식에서 함축적인 것. 편집이 된 부분이 굉장히 새롭다. 이제 영상을 담고 이를 표현 매체로 쓰는 일은 단순한 시간과 공간의 기록을 넘어 사실을 왜곡하고 변형하는 초월의 힘을 갖고 있음을 보여준다.

그녀의 이 작품 *Monkey's Butt is Red*는 시작과 끝을 동일하게 만들어, 반전이 끝나는 부분과 아닌 두 부분이 자연스럽게 이어진다. 돌림 노래처럼 루프를 돌리듯 무한대로 플레이되도록 만든 이 화면은, 기존에 한국에서 자란 아이들에게 익숙한 이 노래가 머리 속에서 맴돌 듯, 계속 반복하면서 어느 새 최면과 같아져 관객을 흡입하는 힘을 발휘한다. 음성과 카드에 그려진 일러스트레이션은 오경민의 디자인적 화면 구성의 힘을 보여준다. *Duelers*는 역시 두 명의 사람이 대립 관계에 있는 것을 부서진 컷으로 보여준다. 두 명의 얼굴이 클로즈업 되고 가장 최고조 감정에 다다를 때, 한 명을 담은 화면의 반은 찢어지며 이를 보며 과장된 웃음은 짓는 다른 한 명에도 못이 박힌다.

오경민의 손 처럼, 진시우의 작업은 사실성을 상징하고 증명한다고 알려진 영상이라는 기법에 자신과 그 주변(물건, 사건, 등)의 상황을 집어 넣어 두 가지 레이어를 함께 생각하게 만든다는 점이 특징이다. 즉 사회적 발언의 매개체로서 예술 상품을 만들고 동시에 메신저로서 작가의 정체성을 부각시키는 작품을 만드는 일에 몰입한다. 그의 작품은 퍼포먼스를 다큐멘터리 형식으로 남기면서, 그 기록 자체를 하나의 오브제로 작품에 담았다. 화면 속의 돌, 책상, 풍선은 메타포로서 작가가 체험한 현실의 재현을 하면서, 소셜 네트워크 속에 묻혀있는 의미의 표상을 발굴하고 그 접점을 새로운 시각적 형식으로 담아냈다.

진시우의 *Representation Techniques 2 – Morning Moon of Midday* 작품은, 다큐멘터리 영상이 주변의 낮선 공간을 소재로 작업 혹은 전시를 풀어내는 것에 영감을 받아, 평온함을 상징하지만 개인의 삶에 크게 연결되지 않았던 낮선 장소를 소재로 했으며 이 소재가 작업 안의 필연적 요소임을 드러내고자 했다. 따라서 설치 작품은 퍼포먼스의 장면을 담은 기록 영상을 포함하며, 그 ‘낮선 장소’를 연상시킬만 한 오브제들을 놓은 것이다. 이 작품에는 내러티브 구조가 있는 듯 하지만 현실과 환상이 뒤섞여서 가편집되고 있는 세상을 보여준다. 예술가의 정체성 역시 규정되는 존재가 아닌 끊임 없이 규정의 틀에서 벗어나려는 존재임을 보여준다. 그의 다른 작품 *An interview with the political fugitive who I conceal*에서도 시도했던 주제였다.

임고은의 작품은 마셜 맥루한의 ‘미디어’ 이론 중의 꽃에 대한 비유를 생각하게 했다. 중세기에는 꽃이 피고 지는 과정을 정지된 것의 연속이라고 생각했다. 작가는 이 가설을 거꾸로 뒤집어 생각해서 우리의 눈에 초당 24장의 정지 영상이 지나가면 움직이는 이미지로 인식하게 된다는 사실을 근거로 작업을 한다. “이러한 착시 현상에 대한 충분한 학습도 우리의 지각이 환영의 세계로 떨어지는 것을 막을 수는 없다. 그 강렬한 장상에 의해 영화는 만들어졌고 그 영화는 기차를 타고 왔다” 라고 스스로 고백한다. *MOV(II)E*에서 임고은은 과거와 현재의 기차의 속도 이미지를 충돌시키고 순환시킴으로써 새로운 시각의 확장 가능성을 탐구했다.

두 개의 마주하는 이미지 중 하나는 구성적인 흑백 초기 영화의 장면이고, 다른 하나는 현재 디지털 영화의 컬러풀하고 추상적인 장면이다. 이렇게 서로 다른 두 가지 영화 속 움직임은 그 경계를 오고 가며 새로운 시각을 실험적으로 선보인다. 또 다른 작품은 두 개의 카메라 앵글을 통해 과거와 현재의 독특한 관계를 보여준다. 즉 모란이 지는 과정을 어두운 이미지의 디지털 카메라와 경계가 모호하지만 색깔이 선명한 필름 카메라로 동시에 기록하여 동시에 한 컷에 겹쳐 영상한다. 피어 있는 순간과 죽어가는 순간, 과거와 현재, 흑백과 컬러, 뚜렷한 경계와 희미한 윤곽이 오고가며 죽어가는 모란을 애도한다.

이 전시를 이해하고 즐기 위해서는 작가들 사이에 그 출신 국가의 문화적 특징에 따라 일정한 공통점과 차이점을 보일 수 있다는 사실을 긍정해야 한다. 작가의 작업은 한 개인의 경험과 감성의 산물이기도 하지만, 작가가 속한 사회가 갖고 있는 집단적 경험과 무의식의 산물일 수도 있다는 말이다. 이 전시에 참여하는 작가들은 활동하는 지역은 다르지만 세계에서 가장 역동적 사회라고 평가받는 한국 출신이라는 공통점이 있다. 그리고 비록 주관적이라는 한계는 있지만 작품을 구성하는 어떤 매질이 같다고 전제한다.

한국 출신의 젊은 작가들은 영상예술 혹은 비디오 아트에 집착하는 경우가 많다. 여기에는 여러 가지 이유가 있다. 백남준이라는 비디오아트의 창시자를 배출했고, 세계 최고 수준의 영상 IT 기술을 보유한 나라이기도 하며, 사회 전체가 끊임 없이 역동적으로 변화하고, 변화에 익숙해져서 변화가 정체로 보이는 나라가 한국이다. 새로움을 미덕으로 삼는 모더니즘의 마지막 안식처가 한국이라는 평가도 있다. 이런 상황에서 한국인 예술가들이 다른 미술 장르에 비해 정보량이 압도적으로 많고 역동적인 영상 미술을 선호하는 것이다. 작가들은 영상술의 속성을 자신의 삶의 특징으로 전화했다. 그리고 거기에 여러 가지 삶의 레이어를 담고 응축해서 자신들의 정체성과 주변 환경을 탐구한다.

김승민 (주영한국문화원 큐레이터)

박제성은 1978년 서울에서 태어났으며 현재 영국 런던에서 활동하고 있다. 2010년 영국 왕립 예술 학교에서 석사과정을 마쳤으며 BFI (2010, 런던), 서울 대학교 미술관 MoA (2010, 서울), A foundation (2009, 리버풀), 주영 한국 문화원 (2008, 런던) 등에서 그룹 전시 및 그룹 상영회를 가졌다. 박제성은 Bath 국제 음악 축제, 서울 스퀘어 등과의 프로젝트에도 참여했으며, 현재 그의 작품은 서울 대학교 미술관, 중앙일보에서 소장하고 있다.

임고은은 1981년 한국에서 태어나 서울과 암스테르담에서 살면서 작업하고 있다. 연세대학교 커뮤니케이션 대학원에서 미디어 아트를 전공하였고, Agentur (2010, 암스테르담), the Rijksakademie (2008–2009, 암스테르담), 7th Asia-Europe Art Camp – Art Workshop for Visual Arts, Luxemburg (2009, 룩셈부르크)에서 거주 작가로 활동하였다. 최근 Van Zijll Langhout Exposities (2010, 암스테르담)에서 개인전을 하였고, the Zebrastraat (2010, 겐트), Kunstraum Düsseldorf (2010, 뒤셀도르프), Casino Luxembourg – Forum d’art contemporain (2009, 룩셈부르크), the South African National Gallery (2009, 케이프타운), the 22nd European Media Art Festival (2009, 오스나부르크), CBK Flevoland en Theater de Roestbak (2008, 알미어)에서 그룹전을 참여하였다. 또한, 최근 The New Media Award van de Liedts-Meesen Foundation, UPDATE III (2010, 겐트)에서 관객상을 수상하였다.

진시우는 1975년 서울에서 태어났다. 현재 암스테르담에서 거주 및 작품 활동 중이다. 게원조형예술대학 매체예술학과를 졸업 및 동 대학 매체예술 특별연구과정을 이수하였다. 임의적 착륙 전 (Room Gallery, 2009, 오를랜드), 암호해독학–심화과정1: 기괴한 탄생 전 (브레인 팩토리, 2008, 서울), 미확인 순수예술 오브제 전 (가 갤러리, 2007, 서울) 등 현재까지 3회의 개인전과 다수의 기획전에 참여하였다. 또한 2009년 8월부터 현재까지 옥인콜렉티브의 멤버로도 활동 중이다.

오경민은 1975년 서울에서 태어나, 현재 암스테르담에서 활동하고 있다. 서울대학교에서 각각 음악 연주(1998)와 시각디자인(2000)으로 학사 과정을, 예일 대학교에서 그래픽 디자인 석사 과정(2008)을 마쳤다. 현재는 네덜란드 Rijksakademie 의 레시던시 아티스트로 활동하고 있으며, 2009년에는 뉴욕 Artist Alliance의 레시던시 아티스트로 선정되었다. 최근, 리버풀 비에날레 (2010, 리버풀), 엘리자베스 예술 재단 갤러리 (2010, 뉴욕), 주영 한국 문화원 (2009, 2010, 런던) 등에서 그룹 전시에 참여하였다.

JE BAAK werd geboren in Seoul, Zuid-Korea in 1978. Hij woont en werkt in Londen, GB. In 2010 behaalde hij zijn MA aan de Royal College of Art, Londen. Hij nam onder andere deel aan groepstentoonstellingen en screening bij BFI, Londen (2010); Museum of Art, Seoul (2010); A foundation, Liverpool (2009) en Korean Cultural Centre, Londen (2008). Ook is hij betrokken bij verschillende projecten in opdracht voor: Bath International Music Festival (2009) en Seoul Square(2010). Zijn werk is te zien in de collectie van de Museum of Art, Seoul en Joong-Ang-Il-Bo, Seoul.

GO EUN IM werd geboren in Zuid-Korea in 1981, zij woont en werkt in Seoul en Amsterdam. Zij behaalde hair MA aan de Graduate School of Communication and Art aan de Yonsei University in Seoul. Zij was resident aan Agentur, Amsterdam (2010); de Rijksakademie, Amsterdam (2008–2009); en 7th Asia-Europe Art Camp – Art Workshop for Visual Arts, Luxemburg (2009). Recent was haar werk te zien in tentoonstellingen bij Van Zijll Langhout Exposities, Amsterdam (2010); De Zebrastraat, Gent (2010); Kunstraum Düsseldorf, Düsseldorf (2010); Casino Luxembourg – Forum d’art contemporain, Luxemburg (2009); South African National Gallery, Kaapstad (2009); de 22e European Media Art Festival, Osnabrück (2009); CBK Flevoland en Theater de Roestbak, Almere (2008). Ze ontving de publieksprijs van The New Media Award van de Liedts-Meesen Foundation, UPDATE III in Gent, Belgium (2010).

SHIU JIN werd geboren in Seoul, Zuid-Korea in 1975. Hij woont en werkt in Amsterdam, Nederland. In 2001 behaalde hij zijn BA aan de Kaywon School of Art and Design, waar hij binnen dit instituut in 2002 ook de opleiding Media Art Special afrondde. Zijn drie solotentoonstellingen zijn: *Temporary Landing* (Room Gallery, Auckland, Nieuw Zeeland, 2009), *Cryptanalysis-Intensive Course 1: Monstrous Birth* (Brain Factory, Seoul, Korea, 2008), *Unidentified Fine-art Object* (Ga Gallery, Seoul, Korea, 2007). Daarnaast nam hij deel aan verschillende groepstentoonstellingen en kunst projecten. Sinds augustus 2009 is hij lid van het Okin Collective.

MIN OH werd geboren in Seoul, Zuid-Korea in 1975. Zij woont en werkt in Amsterdam. Ze behaalde twee BA graden in muziek (piano voorstelling, 1998) en visuele communicatie en design (2010) aan de Seoul National University, Seoul. In 2008 behaalde ze haar MA aan de Yale University School of Art, New Haven. Recent werkte ze aan een project in opdracht van de Jan van Eyck Academie, Maastricht (2009). Momenteel is ze resident aan de Rijksakademie, Amsterdam (2011.); en was eerder resident aan de Artist Alliance, New York (2009). Haar werk was recent onder andere te zien in de Liverpool Biënnale (2010); The Elizabeth foundation for the Arts, New York (2010); Korean Cultural Centre, Londen (2009).

● Min Oh, één van de deelnemende kunstenaars, was de conservator van deze tentoonstelling rondom het thema ‘Counter-Point’ (contrasten). Toen ik hoorde wat het thema van de tentoonstelling was, heb ik eerst gezocht naar zichtbare of verborgen conceptuele lagen in de artistieke inhoud en weer te geven kleuren. Nadere beschouwing levert een gemeenschappelijke noemer op. In elk van de kunstwerken zien we bewegende beelden als weergave van voortschrijdende tijdselementen, die muzikale snaren raken – en waarbij er al dan niet een rol voor melodische synchronisatie is weggelegd. Als onderstroom van de tentoonstelling is er het aspect van ‘tegenwoordigheid’ en eindeloos weerklinken, en mogelijk de verbindende spanning die deze bipolariteit symbiotisch benadrukt, wederom vergelijkbaar met krachtige composities die de muziekgenres waarmee deze verbonden zijn benadrukken, en deze zelfs overstijgen.

Je Baak legde een fragment van een voetbalwedstrijd vast, maar ontdeed de beelden daarbij slim van hun belangrijkste object, de bal - als ontkenning van het doel van het spel. Niet iedereen wordt zich hiervan onmiddellijk bewust. Door nauwgezet duizenden (om precies te zijn 6.193) witte puntjes, of nanoseconden binnen de 4 minuten durende clip, te verwijderen en retoucheren, werkt Baak met de ware devotie van een Zen-Boeddhist aan de kunst van het wegcijferen van het ego, vaak omschreven als het “leegmaken van de gedachten.” Door het opzettelijk uitvagen van het object (de voetbal) en de verwoede jacht op het ‘niets’, wordt de essentie van de activiteit in twijfel getrokken. Grappig is dat in het Koreaans het woord gong niet alleen ‘een bal’ betekent, maar ook naar ‘leegte’ verwijst. Baak heeft zijn object listig gekozen.

Dit kunstwerk was oorspronkelijk geconcipieerd als raamdisplay van een groepstentoonstelling van 2009 in het Korean Cultural Centre (VK). Voetgangers zouden blijven staan om de wedstrijd te zien, zich niet bewust van het feit dat het een eindeloze lus was, en erger nog, één zonder voetbal. Een interessant gegeven is dat een groot aantal volwassenen tijdens die tentoonstelling de volledige afwezigheid van de voetbal niet eens opmerkte. Kinderen konden bijna zonder uitzondering trefzeker – en direct – aangeven wat er mis was. Het feit dat wij – met het verstrijken van de jaren – futloze aandacht aan objectloze onderwerpen besteden, is veelzeggend. Als we het doel van het najagen en trappen tegen een leren bal kwijtraken, dan wordt ook alles daaromheen in twijfel getrokken. Het is de ‘bal’ die de ironie vormt van de kijker en datgene waarnaar deze denkt te kijken. Deze opzettelijke tegenstrijdigheid, verborgen in een ogenschijnlijk luchthartig stuk, is een afspiegeling van de tragikomedie die het leven vaak is.

Kinderen, zo blijkt uit het hierboven besproken werk, hebben met hun aandachtige perspectief het vermogen het ongewone ergens uit te filteren. Volwassenen hebben echter de ‘vaardigheid’ om hitaten onbewust in te vullen, vaak met behulp van vooraf bepaalde interpretaties. Dit kan leiden tot een paradoxale toestand waarin men ziet, maar niet kan observeren, of hoort, maar niet luistert.

Min Oh markeert dit bijna verlamme gebrek aan aandacht dat gevoed lijkt te zijn door blinde en eenzijdige educatieregimes of opgelegde dogma’s. Met haar op een kinderzangspel gebaseerde stuk, *Monkey’s Butt is Red*, legt zij dergelijke dogmatische codes op vaardige wijze bloot. Ook hier wordt een tegenstrijdige set verbanden gelegd die echter duidelijk verschilt van het werk van Je Baak.

Haar werk begint en eindigt met opzettelijk verlegde beelden van het estafettelied *Monkey’s Butt is Red*. De logische reeksen blijven behouden, maar de vervorming van de oorspronkelijke speelse verhaallijn verwordt tot radicaal oplopend geweld. De angstaangendheid wordt versterkt door de rustige stem van de verteller. Als het werk in een lus wordt afgespeeld, ontstaat er een krachtig en hypnotiserend effect dat de toeschouwer ontspoelt.

Een ander werk van Min Oh, *Duelers*, toont een gefragmenteerde weergave van twee mannen in een conflict. Wanneer de gezichten afwisselend worden weergegeven om de verhoogde spanning te benadrukken, wordt één van beide personen door een plots

JE BAAK was born in Seoul, South Korea, lives and works between Seoul and Amsterdam. She received a MFA at the Graduate School of Communication and Art of the Yonsei University, Seoul. She has held residencies at Agentur, Amsterdam (2010); the Rijksakademie, Amsterdam (2008–2009); and 7th Asia-Europe Art Camp – Art Workshop for Visual Arts, Luxembourg (2009). She has had recent exhibitions at Van Zijll Langhout Exposities, Amsterdam (2010); the Zebrastraat, Amsterdam (2010); the Zebrastraat, Düsseldorf (2010); Casino Luxembourg – Forum d’art contemporain, Luxembourg (2009); the South African National Gallery, Cape Town (2009); the 22nd European Media Art Festival, Osnabrück (2009); and CBK Flevoland en Theater de Roestbak, Almere (2008). Also, she received the public awards at The New Media Award of the Liedts-Meesen Foundation, UPDATE III in Gent, Belgium (2010).

verschijnende hand van een kunstenaar weggerukt, en de andere, onnatuurlijk lachende, persoon wordt opnieuw door de hand van de kunstenaar vastgepind.

Gaat het alleen maar over de kunstenaar die God speelt? Of misschien om de aantrekkingskracht van geweld die een onprettig, maar tegelijkertijd schuldig gevoel van voldoening brengt? Oh confronteert de kijker op intrigerende wijze met media met een commerciële urban beat, maar doordrongen van een sinistere middeleeuwse ondertoon.

Waar Oh afstandelijk naar de aanwezigheid van een kunstenaar verwijst, brouwt Shiu Jin een persoonlijke en perifere omgeving, kijkers verleidend de twee afzonderlijke lagen van het verhaal te onderscheiden. De kunstenaar verwoordt zijn sociaal commentaar via documentachtige objecten. Een steen, een bureau, een ballon; allen metaforen voor de representatie van de wereld die de kunstenaar heeft ervaren. Zij leggen bloot hoe de weergave van betekenis in sociale netwerken is doorgedrongen en beelden dit visueel uit.

In zijn werk *Representation Techniques 2 – Morning Moon of Midday*, is Jin geïnspireerd te werken met een minder bekende omgeving. Het onderwerp van het werk is een onbekende ruimte die hem heeft omringd; de onnodige details van zijn leven gaan een noodzakelijk onderdeel van het werk vormen. Zo bevat het kunstwerk een voorbereekte wereld waarin werkelijkheid en fantasie met elkaar vermengd zijn. Morning Moon of Midday lijkt een verhaal te vertellen, maar het is een bewerkte wereld. Dit weerspiegelt de identiteit van de kunstenaar die druk en prestatie wil ontvluchten. Zijn inspanningen komen ook tot uiting in één van zijn andere werken: *An Interview with the Political Fugitive who I conceal*. De vluchteling is zijn spiegelbeeld, en dat van vele anderen met ontwikkelende politieke opvattingen.

Het werk van Goeun Im lijkt te verwijzen naar een werk van McLuhan getiteld *Understanding Media*. In dit boek verwijst hij naar de middeleeuwse overtuiging dat de levensfasen van een bloem feitelijk afzonderlijke fasen zijn die alleen een voortzetting lijken te zijn. Im gaat terug naar Image change rate (beeldveranderingstempo) en schrijft, “De geschiedenis van de film begon in 1895, samen met de komst van de trein. Omdat een voorbijrijdende trein ongekende beelden opleverde, genereerde de film stilstaande beelden voor beweging. In *MOV(IE)*, experimenteerde ik met de botsingen tussen de bewegingen van treinen in het verleden en het heden om de mogelijkheid te verkennen om onze visuele perceptie uit te werken.’

Om het werk van een kunstenaar op waarde te kunnen schatten, moet men zich bewust zijn van de wijze waarop kunstenaars met dezelfde culturele wortels bepaalde gevoeligheden delen. Korea heeft in de afgelopen tientallen jaren snelle politieke, economische, culturele en demografische veranderingen doorgemaakt, die allen tot afgeleide gevoeligheden en complexiteiten hebben geleid. Geen ander hedendaags medium dan Video Art kan dit zo effectief weergeven.

Jonge Koreaanse kunstenaars maken veelvuldig gebruik van Video Art. Daarvoor zijn verschillende redenen. Een van de toonaangevende grondleggers van de Video Art scene, Nam June Paik, is Koreaan. Zijn geboorteland beroemt zich ook op het wereldleiderschap in het zich voortdurend ontwikkelende universum van de technologie. Uit de tumultueuze ontwikkelingen van de moderne geschiedenis en het snelle tempo van het moderne leven in Korea, gekoppeld aan de erfelijke gave van het verhalen vertellen, ontstaat een perfect landschap waarin lokale kunstenaars zich kunnen uitdrukken. Video Art maakt niet alleen manipulatie mogelijk, maar het nodigt de verbijsterde kijker ook uit om te participeren in de mix van perspectieven, identiteit, momentopnamen en anarchie.

Stephanie Seungmin Kim (Curator, Korean Cultural Centre VK)